د اوبو په
منځ کي
اور

تألیف : احمدالله مسلمیار

Download from:aghalibrary.com

Download from:aghalibrary.com

پېژند پاڼه :

د کتـــاب نــــــوم: د اوبو په منځ کې اور

لـــــيکـــــــــوال: احـمد اللـه « مسلميـار »

چـــــاپ شمـــــــېر: ۱۰۰ ټوکه

لـــومــــــړی چاپ : ۱۳۹۶ ل کال

طـرح او ډيـزايـن : فضـــل الله « ماموند »

Download from:aghalibrary.com

د شاعر پېژندنه :

په (۱۳۷۷) لمریز کال کې د پکتیا ولایت په سید کرم ولسوالۍ د کوه سین په سیمه کې یو داسې ستوری دنیا ته راغی چې په راتګ سره یې د کوه سین سیمې ته خوشحالي او په حقیقت کې یې ټولې پکتیا ته روښنايې ورکړه دغه پر ثمره ونې د تل لپاره د خپلو هیواد والو لپاره میوه تولیده ،او د خپلې میوې په واسطه یې خلک او خپل هیوادوالو خوشحاله ساتل او همیش لپاره یې یو غږ په خوله باندې جاري وو چې هغه مینه او محبت وو.

دغه روښانه شخصیت ښاغلی احمدالله مسلمیار د ښاغلي حاجي صاحب نور زوی دی ،نوموړي د ښوونځي په دولسم ټولګي په وروستیو کې چې هغه مهال ۱۸ کلن وو د شاعري دنیا ته یي مخه کړه.

د احمد الله مسلمیار سره په دې ډګر کې زیاته مرسته د نوموړي کورنۍ، ملګرو او په خاصه توګه د هغه ورور یعنی ګلاب حقیار او د هغه ملګري یعنی فضل الله ماموند کوله.

نوموړي خپل لومړۍ شعري ټولګه په ۱۳۹۶ ل کال د روژې له میاشتې پیل او د همدې کال د حوت په میاشت کې پاي ته ورسوله.

Download from:aghalibrary.com

دوکـــــه

تا خو ویل چې زه په تا بانــدې میـــــنه یـمــه
سحر ماښـــــام به دې ژړا چې غمجــنه یـمــه

خو نن دې زما تصویر څیزلی او هیر کړی دې یم
هم دې له زړه نه یم ویسـتلی خفــــه کړی دې یم

زه هم انسان یمه داستا په شانې ژونــــد غواړمــه
کله نا کله ســـتا د ســـرو شونډو دیـــــدن غواړمـــه

زما د ژوند کیسې چــې واورې په ژړا به شې تـــــه
د بل ملګري به دې لاس وینــځې او رابه شې تــــه

راځه د هـــر څه نه به تېر شــــو غم زغملی شــمه
دا ســـتا د ناز،ادا غــــوصې په ځـــان منــلی شــمه

خوشـــحالي نه لرم غمـــونــو کې لوي شـــوی یـــمه
دا ســــتا د لاســه په دردونـــو کې لوي شـــوی یـــمه

احـــمـــده بس کړه نـــور دې نه مــــنې جانان خبره
هــــغـــه خودخواه ده همېشــــه مــــنې د ځان خبره

شوګیر

یواځې نن شپه نــده ځـــکه ژاړم
دعــا کومــه تا له خدایــه غـواړم

تږولو نظر کې خو زه ښه ښکارمـه
تــه هم راوګوره چې څنګه ښـکارم

دغه دیـــدن به اخیري وي زمونږ
خداي پامــاني اخلمه درنـــــه لاړم

احمده دومـــــــره کبرجنه نـــه وه
اوس راته وایي چـــې ښـنه غواړم

د زړه فریاد

ته څه خبره یې چې څه وایم او څه لیــکمه
دا ستا په یاد کې ګرانې نن خپله کیسه لیکمه

ما خو ویل دا د ژړا اوښکې به ختمې شینه
ورکه مې خولې نه شوه خندا درته ګیله لیکمه

ما خـــو ستا سترګو کې مـدام خپله څېره کتله
خو نن دې زړه نه یم ویستلی نور به څه لیکمه

زه دې د غرونو لیونی کړمه او هېر دې کړمـــه
دا په خوله نه وایم دا ټول درته له زړه لیــــکمه

احمده هسې هـــم غمونو کې لوې شوی یمـــه
نن د همیش لپاره تانــــه مـــخه ښــــه اخلـــمـــه

له غمه خندا

په خوله خندا کړمه خو زړه کې مې اورونه بل دي
د چا له غمه مې د زړه سره دردونه مـــل دي

ما خو ویل چې ته به زما د مینې کور جوړوې
خو نن دې مینې پرځای ما سره غمونه مل دي

ما خو ستا سترګو کې مدام ګرانې وفا کتله
ای بې وفا خو نن دې ما سره یادونه مل دي

نور دې یادونه هېروم هم دې له زړه باسمه
مدام مې زړه کې د دوکې هغه لفظونه مل دي

احمده ته هم نن ډېر ژر پر چا اتبار مه کوه
اتبار د لاسه دې مدام زړه کې سوچونه مل دي

شینوګۍ

چا راتـــه ویل چې شینوګۍ پــر تــــا مینه ده
هسې په خوله خاندي په زړګي باندې غمجنه ده

یو ورځ یې د چا په لاس د مینې خـــط راواستوو
غـــږ یې کړ شینو دا د هغـــې د لاس لیـــکنه ده

کـومه ورځ چې تا د بل هلک په لور کاته وکړو
زه هم په تا پوي شومه ستـا مینـــه دروغجنه ده

لارې مو دې بندې تګ راتګ مو سره نه کیږي
د ژمي موســـم دې هـــوا ډیره کــړکیچنه ده

هغه زما ملګري به مدام راتـــه ویــنا کـــړله
بس کـــړه نور احـــمـده لیلا ډیره کبـــرجنه ده

مینه

خلکو راته ویل چې مینه مـــــکوه تبـــاه بـــه شي
ژوند به دې کړې خاورې اوسیدونکی د صحرا به شي

مینه مې لا پیل نه وه غمونو ســـــــره مـــل شومه
دا یې ویل ګـــــــــوره ته د خـــلکو د خنــــــدا به شي

زه دې هم نـــــــازونو او ادا ته فکـــــر وړی یم
زما کـــــه دې د نـیمو شپـــو ژړا ولــــیده رابـه شي

هسې ســـتا په ستـــــرګو کې ما خپل تصویر لیدلی وو
نن وي که ســـبا زما د ستـــرګو نـــه پناه بـــه شي

ستا بې وفا یي رانـــــه د مینی نـــوم هـــم هېـر کړلو
زما که دې وفا ولـــیده هـــلـــه پـــه ژړا بـــه شــــې

بس کړه نور احمده دلته مـینې په نـــوم خـــه نشتـــه
هغه بې وفـــا شـــوله او وایي څنـــګ تـــه رانـه شي

یار

زما د میني یار ته وایه سلامونه
چې خفه نشي وروړم ګلونه

یوازې نن نه ده مدام کوي نازونه
چې خفه نشي وروړم ګلونه

هغه زما دسترګو تور دی
چې خفه نشي وروړم ګلونه

واوره زما د زړه ټکور دی
چې خفه نشي وروړم ګلونه

یار خو مې پوي دی هغه پیژني وختونه
چې خفه نشي وروړم ګلونه

له ځانه ډیر راباندې ګران دی
چې خفه نشي وروړم ګلونه

د زړه ګوګل کې یې دوکان دی
چې خفه نشي وروړم ګلونه
غمازان تل کوي احمد سره جنګونه
چې خفه نشي وروړم ګلونه

غم

یوه خو غریبي ده بل غمونه د جانان شي
کوم ښکلی چې وګورم له ځانه راته ګران شي

وي دې غریبي نشم زغملی د جانان غمه
لاره راته وښایه چې کور زما ودان شي

هغه څو ملګري چې له زړه نه راته ګران وي
مینه کې زما په وړاندې ټول بیا غمازان شي

بس کړه بې پروا لړ خو زما حالات هم وګوره
ما باندې خو هره شپه په ویښه دهجران شي

زه احمد هم ستا له غمه هر وخت در په در یمه
غم شي را تازه کله چې ستوري په آسمان شي

لېونتوب

لاره رانه ورکه ده هيڅ نه پوهيږم څه وکړم
لاړ شمه صحرا ته ستا غمونو سره شپه وکړم

هر وختې مې څيزي ستا غمونه د انګار په شان
کله لېونو په شان له ځان سره ټپه وکړم

ځان باندې دې فکر کړه زما په فکر مه اوسه
نن وي که سبا له دې دنيا به مخه خه وکړم

زه احمد هم ستا په شانتې ژوند غواړم ګلشن غواړم
ستا راتلو لپاره به د لارې ننداره وکړم

ستا مينه قفس دی

ستا مينه قفس دی راوتل ترې ډېر مشکل ښکاري
وځوربېږم چيغه کړم هغه تاته ګايل ښکاري

هيڅ راحت مې نه وي توره شپه په ويښه تېره کړم
دغه ټول دا ستا د مينې ماته لوي لامل ښکاري

مينه چې ځوک کړي د ژوند کارونه ترېنه پاتې وي
ستا مينې د لاسه احمد خلکو ته کاهل ښکاري

د آسمان ننداره

سپوږمۍ ته وګورم اشنا مې یاد شي
د هغې ښکلي مخ ځلا مې یاد شي

بل خوا وطن مو د ویجاړ پرلورې
حیران حیران یم دا به کله ښاد شي

یو د وطن بل د جانان غمونه
هغه د تیر مهال سبا مې یاد شي

نن مو دوستي هم د مطلب لپاره
د خداي لپاره ملګرتیا مې یاد شي

نن پر احمد ناتار د غم دی ګوره
د کوچنیتوب لوبې خندا مې یاد شي

مسافري

مـــــوري مه راپسې ژاړه مســـــــافر يم
سوځـــــم ستا له غمه ځـــــــکه در په در يم

زه هم غواړم چې مدام دې ځنګ کې اوسم
بس قسمت دی چې خفه هر مازديـــــګر يم

چې کاوه به مې د خپـــــــــل زړګي ديدار
ارمـــــــاني د دينونــــــو په ګـــــودر يم

نه د ورځې نه د شپې سکون راحت شـــــــته
د پردي وطـــــــن کارونـــــــو سره سر يم

زه احمد چې کله درشم دا ستا ځنـــــــګ ته
موري هلـــــــه به زه پوي شم بخـــــتور يم

د جانان غم

توره شپه شي ځلاند ستوري په اسمان شي
راحت نه وي راسره غم د جانان شي

خداي پيدا کړه توره شپه سکون لپاره
لېونو په شان بيا ويښ يم تر سهاره

چې يې ياد نه کړم هيڅ ورځ مې نه تيريږي
د هغې د خولې خندا راته ياديږي

د پښتو د رواجونو سره سر يو
دا چې لرې نن موږ دواړه له ګودر يو

ډير له ميني دې يادومه په ټپو کې
کله پروت يم ليونی لارو کوڅو کې

مازديګر شي را په ياد شي ستا يادونه
بيا له ټول بدن مې جوړ شي پرهرونه

زه احمد درته په هر لمونځ کې دعا کړم
ستا له غمه به دا توره شپه سبا کړم

پکتیا

زرغون زرغونه ده پکتیا ښکلو ګلونـــــو باندې
د ژمي واورې اوړي شنه ښکلو فصلونو باندې

د جګو غرونو یې مثال ټوله نړۍ کې نشتـــــه
غرونه یې پوښلې دي په ښکلو ځنګلونـــــو باندې

غم او ښادي رسم او رواج یې ټول پښتو ســره دی
ښادي یې بیا ښکلې ښکاریږي اتڼونـــــو باندې

ګل ګـــودرونه ګل ویالې او ګل چمـن کلي کې
د دوه مئینو سره جنګ وي ګـــــودرونو باندې

د ادیبانو شاعـرانو دی ټاټـــــوبی ګـــــوره
احمد بیا خلک ژړوي خپلو شـــــعرونو باندې

زنداني

پروت په جیل کې یم د باندې وتی نشم
ښکلي ستوري توره شپه کې لیدی نشم

هغه ستــــرګې چې وفا پــکې پرته وه
دهغو ستـــــرګو لیــــدل کولی نشم

پــر مــــا ظلم او ستــــم د ظـــالمانو
پـــرهرونــــه د بــــدن شمېـرلی نشم

تــه دعا راته کوه چې له بند خلاص شم
بې له تا مــورې هیڅ وخت تیروی نشم

زه احـمـد به دلته ساه ورکړم زندان کې
خفــــګانونه او غمــــونه زغمی نشم

د هېواد دښمنان

د ســــتورو ولې نن ځلا کمــه ده
هر خوا ويرونه دي خندا کمــه ده

دا هرڅه خپله مور پرځان راوستي
ماتې مو ډيره خو بريا کمـــــه ده

سکون راحت مو د بل چا په لاس کې
د مطلبي خلکو وفا کمـــــــــه ده

په خپل مينځو کې دوښمني ته تيـــار
نن مينه ډيره خو سبا کمــــــــه ده

احـــمـــده خلـــکو ته يووالی ښايه
نن ديـــووالي ليوالتيا کمـــــــه ده

مطلبي ملګری

لکه د واورې په شان سپین ښکارېدې
د خــــــولې خبرې دې ګبین ښکاریدې

ما خو پر تا ډېر زیات اعتماد کړی وو
ماتــــــه له ټولو نه نیازبین ښکاریدې

د اعتماد شیشه نن مــــــــــاته شوله
مطلب چې بشپـــړ شو بدبین ښکاریدې

چې رابرسېره شوه ستـــــا بد خویونه
له ټـــولـــو بد ته په زمـــین ښکاریدې

احـــمــــــده هرڅه دې په خپله وکړه
مخــــکې خو خلکو ته زرین ښکاریدې

د کور نا امني

د خداي آزار زموږ په کور راغلی
نن د هرچـــا د خولې پېغور راغلی

د والـــدينو دلتــــه قـــدر نشته
د امن کور کې نن سور اور راغلی

ګوره والد نه يې خپل زوي جوړ کړی
د والـــد مـــخې تـه په زور راغلی

د مـــور د سترګو يې د اوښکو بـاران
مـــورې نن ګــوره ستا ټکور راغلی

خدايه نور رحم زموږ په کور وکړې ته
احـمـــد وژلــو ته خپل ورور راغلی

وطن

د تن په وینو به دې ساتمه شیرین وطنه
دا سرو مال مې ستا قربان ای ګلورین وطنه

ښکلی تاریخ ښکلې شمله لري په ټول جهان کې
دښمن به پرې نږدم په دې ښکلي زمین وطنه

ویالې رواني شنې درې دې د جنت په څېر دي
زما لپاره یې د هر ځای نه زرین وطـــــــنه

په خپل مینځو کی تل په مینه سره ژوند تیروي
دغه ویاړلې افغانان دي ای نیازبین وطنه

زه احمد ساتم به رپانده دا درې رنګه بیرغ
ته زما روح یې زما ځان ای زما شین وطنه

څلوریزه

تورې سترګې يې په توره شپه کې تورې کړې

د نفرت جنډې يې نن ټولې نسکورې کړې

احمده مينه يې له ځانه راته زياته کړه

چې يې زلفې په ځلانده مخ را خورې کړې

څلوریزه

د يار غم مې زنګوي زه په ځان نه پوهېـــږم
راحت خوبونه هېروي زه په ځان نه پوهېږم

احمده څه شوي زما په حال ته مرسته وکـړه
په توره شپه مې ژړوي زه په ځان نه پوهېږم

مطلبي عبادت

تل دعا کوي له خدایه جنت غواړي
خپل کارونو کی له رب برکت غواړي

خو د خداي رضا یې تل له یاده وتې
بیا په زده کړو کې له هر چا لیاقت غواړي

تر مطلبه یې لمونځونه او نفلونه
د جنت ګټل مؤمنه همت غواړي

په دعا کې یادوه د خداي رضا ته
د پاک رب رضا ساتل لږ زحمت غواړي

ای احمده اطاعت د نبي وکړه
په محشر به د هغې شفاعت غواړي

څلوریزه

ماښامی د کلي خوند کړي

هم سپرلی د کلي خوند کړي

احمد تل ورته خوشحال وي

اختری د کلي خوند کړي

څلوریزه

یو ځاي ژوند له میني ډک وي
خلک ټول ورته هک پک وي

ای احــمــده داسې هم شـــــته
چې ټول کار یې په ټــوپک وي

ناراضه مینه

نن چې څوک مئین شي په نشو باندې يې سر شي
پاتې ترې د کلي هغه ښکلی مازديـــــــګـــر شي

لار د نيکي پرېږدي ګناهـــونـــو سره مـــــل وي
مور او پلار خو څه کړې هم خفه ترې رب اکبر شي

ميـــــنه بې مطلبه وي د خــــــداي رضـــــــا لپاره
مال ، ښايست چې ولري له ټولـــــو معـــــــتبر شي

خــــــداي رضـــــا لپاره مينه نه غواړي ښايـــــسته
ښکلي چې پکې نه وي خړپړ هغـــــــه ګـــــــودر شي

بس کړه نور احـــمـــده د دوي مينه هم ګنــــــــــاه ده
څوک چې مئين نه وي هـــــــره ورځ به پرې اختر شي

معیوب

پیغور یي راکړ چې بې وسه یې پښه لاس دې نشته
دا یې هم وویل چې هیڅوک د تمــــــاس دې نشته

ما ورته وویل چې خداي لرم نور څوک نه غواړم
بغیر له خدایه په دنیــــــا کې زه هیڅوک نه غواړم

د سرې ستـــــــرګو کې د اوښـــــــــکو بارانونه راغلل
خداي مې چې یاد کړ په زړګي یې ډیر دردونه راغلل

ویر او ژړا باندې یې ســــــــر شو پسې زما آزار وو
چې زما پښه لاس پکې لاړل دغــــــه کوم یو ښار وو

احــــــمـــــــده ما پسې یې خــندل هم یې پیغور راکــــــوو
پیغور بدل کې یې هـــــــــر وخت د زړه ټکور راکوو

څلوریزه

نشه یم د جانان نـــــوم راته واخله
غوصه یم د خپل ځان نوم راته واخله

احمده چی د یار غم پرې نظـــر کړم
د هغسې چشمان نوم راته واخلـــــــه

څلوریزه

سترګې سرې د یار له غمه
ویښې شپې د یار له غمه

د احمد په خوله مدام وي
زمزمې د یار له غمه

څلوریزه

د یار غمونو مې د اوښکو نه سیندونه جوړ کړل
له مرګه مخکې ځینو خپل ځان ته قبرونه جوړ کړل

احمده ستا قسمت کې د ښادي په نوم څه نشته
ورونه جدا شول هغوي خپل ځان ته کورونه جوړ کړل

د ژوند ناخوالې

ځلا کې ستورى د اسمان يادوم
افغانستان کې شين لغمان يادوم

چې هره شپه مې په ژړا تيريږي
لامل يې دا دى چې جانان يادوم

نه هم سکون او نه راحت وو پکې
هغه د مينې بد خفګان يادوم

زه او ستا غم به سره مل وو هلته
د غم کيسه ده بيابان يادوم

احمده نشته دلته ژوند د مينې
هغه مې هېر شو نور خپل ځان يادوم

یو بیتی

زه احمد درپسې ژاړم توره شپه کې
تا مدام له خدایه غواړم توره شپه کې

په کوم یوه کلي ک کې چې تا ګرانې خندا کړې ده
نن هغه کلي کې بې شمیره جنازې ایښې دي

مخ دې ستورې د اسمان په شان ځلیږي
را ونه ګورې چشمان مې خرابیږي

ګودر کې مه خانده نظره به شې
هلته بی شمیر بدبینان ګرځیږي

شپه خدای پیدا کړه د راحت لپاره
مونږه بیا ټوله شپه ستا غم ژړوي

نه ښنګ ته درتلای شمه او نه می هم له زړه ووځي
کله چې زه مړ شمه له کوره به راووځي

په کومه لاره چې تا تګ کړی دی
نن هلته شنه دي د ګلاب ګلونه

چا چې دمور دعا اخیستې لاړ شه ویې ګوره
نن هغه خلک مصیبت په نوم څه نه پیژني

د خدای رضا د مور رضا ده ګوره
خفه یې نکړې چې ګناه ده ګوره

زه چې ژوندی ووم تا پوښتنه نه کړه
اوس مې د قبر خواته څله راځې

مکوه خندا راپسې خپله داسې نه کوم
ستا دلاسه یاره نن د غرو لمن کی شپه کوم

مکوه خندا راپسی مکوه
ستا دلاسه نن په دغه حال یمه

بڼ به څه کړمه چې یار مې پکې نه وي
زه به هغه بڼ ته ځم چی یار رادرومي

داسې مه چې زه ډیر ناتوان یم
بلکې وایه چې زه ویاړ د ټول جهان یم

نه ورتلای شم نه هغه رادرومي دلته
بس زموږ رسم او رواج دی چې ځوریږو

ستا مینه قفس دی راوتل ترې ډیر مشکل ښکاري
زه دې الوتونکي په شان هلته زنداني کړمه

احمده ملنګي پسې دې خاندي
دا خلک لیوني دي له ما واوره

تل بې فکره تل بې خوبه ستا د لاسه
زه احمد د ژوند کیسه وایم جانانه

راځه ګرانه راوخیژه ریکشې
نن دواړه سره ځو د یار کوڅې ته

چې له خبرو یی آزار وه خلک
نن هغه ژبه به په اور سوځیږی

د احمد زړه هم د شیشی په څیر دی
چی یو ځل مات شي نو بیا نه جوړیږي

کابل په وینو سور

موري لاړمه زه خپلې وظیفې ته
که را نه غلم بیا رازه ته هدیرې ته
مورې هره ورځ خو دلته جنازې وي
مدام اورم اعلانونه فاتحې وي
دلته نشته دانسان قدر عزته
چې مو وژني بیا یې دوي کوي صفته
دسرو وینو بارانونه راروان وي
وژل شوي د وطن ښکلي ځوانان وي
جنازې یې وي روانې سپین کفن کې
هر خوا چیغې وي ویرونه په ګلشن کې
نن کابل په وینو سور دی ګرځیدلی
هرې خوانه ورته ډیر زیان رسیدلای
دکوچنیانو زړونه تل په رپیدا وي
مور د زوی تصویر ته ګوري په ژړا وي
په کابل باندې راغلې دغم شپې دي
جوماتونو ته روانې جنازې دي
د کفنن په پلورنځیو بیروبار دی
ټول په وینو باندې سور زمونږه ښار دی
زوی ویل مور مې را وغواړئ مړ کیږم
که مې ونه لیده هلته خفه کیږم

ساه يې ورکړه د ليدلو ارماني شو
مورکۍ خپلې لور ته وايي زړه مې څه شو
مور خبرېږي چې مې زوی له دنيا لاړو
خفه کېږي چې مې وياړ د سبا لاړو
هغه مور د زوی په غم کې نن کړېږي
باران اوښکې يې له سترګو نه تويېږي
مورې نشته دلته قدر د انسانه
د حيوان په څېر مې وژني هر يو ځوانه
د وطن خاوره يې خرڅه په بل چا کړه
د يو ځوان يې کورنۍ ټوله تباه کړه
پاکه ربه مونږ نه شوې څه ګناه ده
چې مو هره شپه په ويښه تر سبا ده
هيڅ اميد له لاسه ورنکړې افغانه
د وطن خاوره ساته ښه په ميړانه
د احمد د خولې وې مورجانې
ای وطنه زما زړه يې زما ځان يې

د ماشوم کیسه

نن درته زه دیوه کوچني ماشوم کیسه کومه
ویلی نشـــــمه خو بیا هم لږ لږ زړه کومه

یو ګلالی مې ځنګ ته راغی او سلګۍ یې وکړې
سلګو نه وروسته د روپو غوښتو زارۍ یې وکړې

ما ترینه وپوښتل چې پلار دې کاروبار نه لري
ورونه دې څه کوي هغه هم کوم روزګار نه لري

ځواب یې راکړ کاکا پلار مې وفات شوی مخکې
ورونه مې نشته دي یوازې یم په دغه وخت کې

ما هم چې واوریدې خبرې ډیر خفه غوندې شوم
زه د دښمن پدې کارونو ډیر غوصه غوندې شوم

بیا مې ترې وپوښتل بچیه پلار دې څنګه مړ شو
ویل یې مـــکوه پوښتنه کاکا ژونـــد مې خړ شو

سبا اختـــر وه نن مې پلار راتـــه څپلۍ راوړلې
له کار راغلی وو له ځــان سره يې روپۍ راوړلې

زه هم خوشحال وومه سبا به هم خوشحال اختر وي
رنګين رنګين به وي سبا به د کمـــــــال اختر وي

مور تر ناوخته پورې ويښ وو مور کيسې کـــولې
په خوشـــــحاليو په نوبـــت مو زمـــزمـــې کولې

په ناڅاپۍ کې مې عجيبه شـــــانتې غـــږ واوريده
زړه مې خـــفه شو او څه بل څه مې په زړه تيريده

ناڅاپي غږ وشو او زمـــــــور د کلي چـــــم ولړيد
زمـــــور د ټول کلي په خـــلکو باندې غـــم ولړيد

پلار مې مور کور کې کړو ايثار هغه د باندې ووت
د مــــــرمو ډز وه وار په وار هغه د بانـــــدې ووت

د ډزو وروسته کليوال ماشوم مې کــــــورته راغلو
د دروازې په خلاصيدو مې ماشوم مــور ته راغلو

او په سلګـــــو سلګـــو ويل يې زما مور مخې ته
هم زه ولاړ وومه ويل يې زمــــا خـــور مخې ته

لا يې خبرې پوره کړې نــه وې پلار مـــې راغلی
په سپين کفن بانــدې پوښـــلی وو قرار مې راغلی

مـــور مې لاس پورته کړه له غمه يې دعا ورکړلـه
خور مې ژړلې په ژړلو کې يې ســـــاه ورکړله

اوس زه يواځې يمه مـــور مې هم ناروغه کور کې
د پلار او خور له غمه ســـوځمه هميش په اور کې

نور وس مې نه رسي له خـلـــکو نه زکات ټولوم
چاته زارۍ کومـــه چانه زه خـــيرات ټـــولـــوم

کــاکــا همدومره مې کيـــسه وه نـــور ويلی نشم
له دې دنيا نه مې زړه تـــور دی ژونـــد کولی نشم

احـــمـــده بس کړه نور زه وس د اوريدو نـــه لـــرم
ډېـــــر مې ژړلي نور تـــــوان د ژړيدو نـــه لرم

ټپې

هغه زما د سترګو تور دی
خفه يې نکړې چې مئين ورباندې يمه

څه ميړني ځوانان مې لاړل
څه مسافر شول څه د خاورې لاندې دينه

مورجانې مه راپسې ژاړه
مسافري ده څوک به ځي څوک به راځينه

جانان جانان به دې ويلې
اوس بې جانانه دې يواځـــې پاتې کړمه

غمازه نوره هڅه مکړه
پرمـــــا مئينه ده مـــدام مې يـــادوينه

درتللی نشمه جـــانانه
له ډېره غمـــه دې ټپو کې يادومـــــه

ته چې راځې احوال دې راکړه
په هغـــه لاره کې به وشیندم ګلـــونه

ځان ته لوګی ته سپېلني کــړه
ګل د ګلاب یې چې نظـــر نشې مئیـــنه

جانان زما په ځنګ کی ناست دی
د غمــــازانو زړو کې اور ولــــړېدنه

راځـــــه چی ځو دواړه پکتیا ته
ښکلی موسم دی دواړه وبه کړو سیلونه

آسمان کې ستوري په ځلا شول
د جانان غم مې ژړوي خوب نه راځینه

نـــه عملي نه نشه یـــي ووم
دا ستا غمـــونـــو شرابي کړمه مئینه

یواځې مه ګرځه جـــانـــانـــه
وخت دې خراب ځوک به دې مړ راځیني کړینه

احمده هسې په ما ګران یې
چی چیرته لاړ شی نو خـــــفــــــه درپسې یمه

شیشه

په کانو يې مه وولـه شيشه ده هسې ماته نشي
زما د ژوند کيسه ترخه ده هسې ماته نشي

هغه د ګل خندې ته وګورم رایاده شي ته
د ګودر خنده په ګل شنه ده هسې ماته نشي

هغه لفظونه او يادونه چې دې ما سره وو
نن تربېنه جوړه زمزمه ده هسې ماته نشي

کلي کې ټول خلک لقب د ليوني راکوي
پټه مې خلکو نه خبره ده هسې ماته نشي

زه احمد تل ورته مثال د يوه ګلاب ورکوم
ای د ګلونو باغېچه ده هسې ماته نشي

آبرو عزت

د چا آبرو عزت ته سپک مه ګوره
د ځان وژلو ته ټوپک مه ګوره

د هر یو کار به دې بدل ووینې
درسره مل به وي عمل تر ګوره

د بل آبرو دې خپل عزت وګڼه
دا نصیحت واوره د زړه ټکوره

بدو انکار کوه وردرومه خو ته
احمده دا به نیکي لار وي ګوره

د میت د زړه خبرې

قبر سوری کړه حال مې وګوره چې څه تیریږي
هله به پوی شی چی پر ما بد او که ښه تیریږي

د یوې سجدې نن ارماني یم چې ما ولې نه کړه
د عذاب غشې مې مدام په ښکلي زړه تیریږي

هرې ګناه راته بدل په سره انګار راکوي
د ځلاند مخ نه مې د تورې شپې تیاره جوړیږي

د ګناهونو ملګرتیا د لاسه نن داسې یم
آماده ګي نشته هر چیرته مقبره جوړیږي

زه احمد خلکو ته د نیکی لار غوښتنه کوم
نیکانو خلکو ته د قبر نه باغچه جوړیږي

خزان راغی

د پاڼو رنګ بدل شو داسې ښکاري چې خزان راغی
ماښام وو رڼايي شوه ما ويل ستورى د آسمان راغی

ګوره نن د هغه ستوري مخه وريځو ده نيولې
ښکاريږي راته داسې چې د غم اوښکو باران راغی

دوه تنه سره ناست وه فلک په لور کاته وکړه
غږ يې کړ ملګريه هلته وګوره جانان راغی

بد نظره يې سپوږمۍ چې نظر نه کړې مونږه دواړه
سپوږمۍ زه درنه لاړم زما مينه زما ځان راغی

زما هغه ځلاند ستورى نن د ژمي وريځو ورک کړلو
د څه مودې لپاره پر احمد د غم خفګان راغی

د ځوانۍ غفلت

هسې عبث مې زنده ګي تېره کړه
خلک راته وايی تا خاني تېره کړه

زما جهالت دوی ته خاني ښکاريده
اوس زه خبر شوم ما مستي تېره کړه

نن راته ځان بې پاڼو ونه ښکاري
زده کړې شوې پاتې ما مستي تېره کړه

مستي، خاني راته ګزار راکړلو
ځنګه بې ګټې مې ځواني تېره کړه

پلار مې آرزو د نېکې لار درلوده
پر هغه زړه مې دښمني تېره کړه

احمد به هر وخت درته ويل بس کړه نور
هغې په ټولو پاچاهي تېره کړه

مطلبي مينه

خبر يې چې زه ولې سرګردان يمه
دا ستا د بې وفا مينې جانان يمه

د شپې خوبونه نشته راحت هم نشته
زه هره شپه په ويښه د هجران يمه

د ورځې بې خوبي شي ستا يادونه شي
خو نن دا ستا له مينې پښيمان يمه

مطلب دې شو پوره له مانه لرې شوې
ته لرې شوې زه هم د کلي خان يمه

احمده ستا د مينې دا کيسه شوله
زه هم مدام ستا مينې ته حيران يمه

فاني دنيا

زما د سترګو نن د اوښکو باران
ښادي مې نشته مدام زه او خفګان

ځنګه خوشحال به وومه هغه وخت کې
چې راسره به وو په ځنګ کی یاران

په حـــقيقت يې چی وينـــــــا کوله
نن د هغه سړي شلېدلی ګريوان

د خداي رضا په دعا نه يادوي
څوک دنيا غواړي او څوک غواړي جانان

احمده دا څه ليونتوب دې وکړ
پر ځان دې ظلم کړې تا هېر کړ خپل ځان

سوله

سوله ژوند آرامي ده په دنیا کې
بې له سولې به ته کومه شپه سبا کې

هره ورځ د قتل مرګ آوازې اورم
مور خپل زوي یادوي تل په خپل دعا کې

خپل وطن خاوره یې خرڅه په بل چا کړه
وایم دغسې انسان ربه تباه کې

نور پلورل د وطن بس کړئ وطنوالو
ستوري هم درنه خفه دي په سما کې

زه احمد د سولې ډېر ډېر آرماني یم
زه له هر چا ډير کړیږم په بیګاه کې

د نيمو شپو ژړا
ته چې راسره يې ليلا زه مدام خندا کړمه
کله چې ته نه يې بيا تر نيمو شپو ژړا کړمه

ته خو زما ژوند يې ليونۍ ما هم خپل ژوند ګڼه
ستا راتلو لپاره په مانځه کې تل دعا کړمه

زما هم سوال قبول شو نن سبا به څنګ ته راشي
شپه ده ته راتلی شې که ډيوه درته رڼا کړمه

مينې دې زما د ژوند دنيا راته بدله کړه
راشه ګرانې راشه کنه ځان سره جفا کړمه

خپل د زړګي حال که درته ووايم خفه به شې
ځان باندې به غم تير کړم خو تا سره وفا کړمه

کومه ورځ چې ستا بې وفايي راته ښکاره شوله
هغه ورځ به ختمه زه د خپل ژوندون دنيا کړمه

ستوري چې آسمان کی په ځلا شي ته راياده شی
زه احمد به ستا له غمه دغه شپه سبا کړمه

افغانستان

تور، سور، زرغون بيرغ رپانده په جهان لرم
شيرين، شيرين ګلشن، ګلشن افغانستان لرمه

سکون د شپې او سور ګلاب زرغون چمن په معنیٰ
وياړم چې زه داسې سمسور ملي نشان لرمه

وطنه ستا هره دره راته ګلاب ښکاريږي
په منظرو باندې پوښلی نورستان لرمه

دښمنه واوره نوره هڅه د ويجاړ مه کوه
دلته بې شميره سرنه تېر قهرمانان لرمه

وطنه تا به زه ساتم پر تا به ځان قربان کړم
چې سر نه تېر وي ګوره زه داسې ځوانان لرمه

غزني، کونړ، ننګرهار، لوګر، او شین لغمان مې یاد شي
ښکلې پکتیا کې بیا د دښتو بیابان لرمه

هلمند قندهار کی مې ویاړلي خلک ژوند تېروي
تاریخ زانګو ده په شمال کې بلخ بوستان لرمه

وطن د مور حیثیت لري ګوره چې پرې یې نږدې
احمد په شانتې بیا خوږ ژبي شاعران لرمه

بې ګناه وژنه

زه او ته چې نن یو بل سره جنګیږو
د کافر او د مرتد په نوم قتلیږو

زما او ستا خو وطن یو دی دین مو یو دی
دا د هغوي دماکي دي نه پوهیږو

راشه لاس د ورورۍ راکړه سره یو شو
د دښمن خلاف په صف کې به ودریږو

ګوره دغه آبادۍ کې یې مطلب دی
راشه بیا به په تیر حال باندې ژړیږو

زه احمد هم درته دومره نصیحت کړم
ګوره بیا به د دښمن اور کې سوځیږو

مور

مور خو مور ده چې له زړه نه یې ویستلی نشم
هغه زما د زړه ټکور ده پریښودلې نشم

په ماشومتوب کې به یې چې ماته آلولو کوله
هغه بې شانه زمزمې زه هېرولې نشم

د مور د پښو لاندې جنت دی احترم به یې کوم
هغه په سترګو کې د غم اوښکې لیدلې نشم

د خداې رضا د مور رضا ده دا حدیث دی ګوره
هغې په مخ کی زه په لوړ غږ غږیدلې نشم

Download from:aghalibrary.com

احمده پام چې د مور جانې دې ازار وانخلې
مورې دعا راته کوه ځنګ ته درتلې نشم

خدایه شکر

خدایه شکر چې پیدا دې مسلمان کړم
امتي دې د نبي اخر زمان کړم

ستا رضا زما په کار ده لویه خدایه
دین به ساتمه پر دین به ځان قربان کړم

ښکلی دین باندې که هر څومره ځوریږم
حق به وایم همیشه به حق بیان کړم

ای نبي(ص) ستا د حدیثو پیروان یم
ستا حدیثو نیکې لارې ته روان کړم

ما احمد باندې پیرزو کړه چې در درومم
ربه ستا ښکلې کعبې هر وخت ارمان کړم

Download from:aghalibrary.com

خزان

پرې مې بږده خزانه چې سپرلی شمه
ډېر یم سر ګردانه چې سپرلی شمه

غوږ شه د یار غمه درته څه وایم
لرې شه له مانه چې سپرلی شمه

واورې باران اورې ورتلی نه شمه
مه اوره آسمانه چې سپرلی شمه

تل راسره اوسه تل مې زړه یې ته
مړ یم بې له تانه چې سپرلی شمه

مه ځه رانه چرته که زما ژوند غواړې
واوره احمد جانه چې سپرلی شمه

Download from:aghalibrary.com

Download from:aghalibrary.com